

Nieuwsbrief 2022

De regen komt met bakken uit de hemel en het waait hard, de mooie zomer is nu echt voorbij, we moeten weer naar binnen. Dan is het, als vanzelf, weer terugkijken naar het afgelopen jaar.

In de eerste maanden van 2022 woedden er diverse stormen. De eerste, in januari, heette Corrie, daarna kwamen er in februari binnen vier dagen nog 3 stormen met code rood. Ook in Normandië aan de kust was het spannend. We weten dat de golven bij hoog water en drie dagen na volle maan het hoogst zijn, vooral in Saint-Valéry-en-Caux waar de wind de golven de baai injaagt. Vlakbij de pier kun je van dichtbij foto's maken. Niet bij de boulevard, want daar spatten de golven uiteen en krijg je een gratis douche, die wel erg koud aanvoelt in februari!

Door de stormen waren we bang dat onze laatste, zwakke populier het zou begeven. De tuinman zou de populier neerhalen als het blad gevallen was, maar hij werd door ziekte zelf geveld. Dit schoot natuurlijk niet op en na de eerste storm ben ik hem gaan opzoeken. Ik wist waar z'n vader woonde en via, via, vond ik het huis van de

tuinman. Persoonlijke benadering helpt altijd goed in Frankrijk. Hij gaf me een naam van iemand die mogelijk tijd had. En....jawel deze man kwam dezelfde middag en liep met kreten als 'oe en ahh' rondom de boom en gaf aan dat hij wel erg hoog was, dat de boom op omvallen stond en dat hij een hoogwerker moest inhuren. Het gaf ons geen goed gevoel, vooral toen we hoorden dat de prijs het viervoudige was van wat we normaal betalen. Toen de tuinman, die we in Angiens hadden, eens gebeld. Deze bestudeerde de boom en gaf aan dat de boom echt nog niet om zou vallen en dat een hoogwerker helemaal niet nodig was. Er was immers genoeg ruimte om hem te laten vallen. Het gevolg was wel een 'mikado' van takken en het splitten van stronken is ook een aardige klus. Het leuke is dat je in deze stukken boonstam goed kunt zien hoeveel jaarringen de populier had en dat klopt precies met wat de vader van de burgemeester ons vertelde. Hij heeft de 10 populieren voor ons huis rond 1955 geplant!

Gelukkig konden we in 2022 weer vaker in Normandië zijn. De corona was op z'n retour en in het vroege voorjaar hebben we alle vloeren weer eens in de lak gezet. Het was inmiddels al 10 jaar geleden en de eerste jaren is er nog veel verbouwd en de vloer intensief gebruikt. Verder hebben we het hekwerk aan de zijkant van ons terrein vervangen, 60 meter, een aardig klusje! Ook de trap bij de voordeur vroeg om onderhoud. Kiek zegt wel eens: "Ja, nu weet ik hoe ik het niet moet doen". Proefondervindelijk leert men en hout heeft het voordeel dat je meestal alleen dát hoeft te vervangen wat verrot is.

Het is een ander verhaal als je de deur achter je dicht trekt en de sleutel zit aan de binnenkant van de deur. Het slot kun je er immers niet uitzagen en vervangen. Het was overigens niet de eerste keer. Gelukkig was toen het wc-raampje open. De ladder gepakt en van buiten af het raam uit de sponning gehaald, maar ja, hoe kom je door dat kleine raampje, wetende dat daar een wc-pot onder staat. Kiek, nog lenig op zijn leeftijd, wist eerst één been naar binnen te frutselen, daarna zijn

hoofd naar binnen te draaien, en zich met zijn hoofd naar beneden langs de wc-pot te laten zakken en....de klus was geklaard.

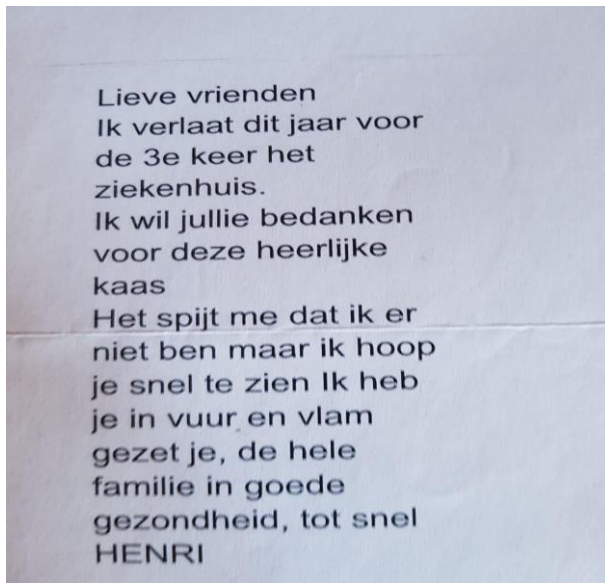
Helaas bleef het niet bij deze éne keer. Mijn broer en ik wilden fietsen en hadden alles afgesloten, maar toen we weggingen merkte ik dat de sleutel niet diep genoeg in de sleutelschacht wilde zakken. "Oh jee", de sleutel zat nog aan de binnenkant. Op naar de Mairie, waar Catherine meteen op zoek ging naar haar adressenboekje in een uitpuilende la en voilà, er werd meteen actie ondernomen. Na een kwartier kwam er een grote bus met een gedrongen ventje, een grote stalen doos onder zijn gespierde armen. Na een tijdje hoorden we monsieur Ridel, le menuisier, zuchten en diverse malen "Merde" roepen. We begrepen dat het hard materiaal was waar hij doorheen moest. 'C'est dur' riep hij wanhopig en hij verontschuldigde zich dat het zo lang duurde. Meestal kon hij met boor en wat krachtwerk de andere sleutel eruit duwen, maar dit had hij nog nooit meegemaakt. Hij bleef maar mompelen terwijl op zijn rug het zweet door zijn shirt begon te sijpelen. Drie diamanten boren verder gaf het slot zich eindelijk gewonnen. Dit had hij nog nooit meegemaakt. Eenmaal binnen bood ik de goede man koffie aan, maar mijn broer had een beter idee. 'Une bière'? Hij keek even op zijn klok en omdat het tegen twaalfen was, kwam er een grijns op zijn gezicht. Dat het een Heineken was, zijn favoriet, was een schot in de roos.

Dat de tamtam snel werkt in Normandië had ik ook gemerkt toen ik als verkeersregelaar een klus moest klaren. Toen ik in gedachte het pad naar beneden liep om Laika uit te laten, zag in mijn linker ooghoek een koe onze tuin binnenwandelen, gevolgd door nog een koe. Gauw naar binnen om de burge - meester te bellen, omdat de dieren over zijn graanveld aan waren komen lopen.

Hij is altijd goed bereikbaar en gaf aan dat hij actie zou ondernemen. Op de valreep gaf ik aan dat de koeien inmiddels vanuit de tuin richting de doorgaande weg waren gelopen. Toch maar, op mijn tuinsloffen, met de hond aan de riem, naar de hoofdweg gerend. Er zitten namelijk op nog geen 50 meter twee bochten van negentig graden in de weg en als daar een vrachtauto aan komt denderen..... Mijn angst werd realiteit. De eerste joekel, een grote bietenwagen kwam de bocht al om en ik kon net de koeien inhalen en op de weg grote zwaaiende bewegingen maken. Inmiddels kwam vanaf de andere kant ook een scheefhangende auto met daarin een reusachtige dame en een heel klein mannetje. Ze draaiden het raampje open en ik probeerde uit te leggen dat ik Philip had gewaarschuwd maar dat hij nog niet gearriveerd was. Zij reden voorzichtig langs de koeien en gaven aan dat ze de laan naar de boerderij van Philip op zouden rijden om ook zijn knechten te alarmeren. In de blinde hoek van de weg achter me, kwam met grote snelheid een auto met paardentrailer aanrijden die vol op de remmen moest staan. Ik stond daartussen, met twee angstige koeien, een blaffende hond en twee Franse bestuurders die vloekend en tierend de situatie beoordeelden. Inmiddels kwam het echtpaar van het scheefhangende autootje weer terug met de mededeling dat er niemand op het erf bij de boerderij was. Wat nu? Ik voelde me toch verantwoordelijk. Opeens zetten de koeien het op een lopen richting het volgende dorp en kon ik ze niet meer bijhouden. Maar in de verte hoorde ik al de sirenes van de "pompiers" en zat mijn taak er op. Thuisgekomen belde ik nogmaals de burgemeester die aangaf dat het zijn koeien niet waren en dat de eigenaar op een veld buiten het dorp aan het werk was en dat hij daarom de brandweer had gealarmeerd. Ja, voor 'le maire' gaat de brandweer wel op pad!

Dit jaar hebben we afscheid moeten nemen van onze markante buurman uit Angiens. Het was een traditie even langs te gaan met een Hollands kaasje of op oudejaarsdag met oliebollen. Altijd even babbelen over zijn laatste juridische of agrarische zaak, over de kinderen, ons huis in aanbouw of even kijken naar zijn calvados brouwerij, waarvan wij regelmatig een fles, inmiddels een 40 jaar oude calvados, meekregen. Zijn laatste bericht wat we ontvingen was aandoenlijk. Het was een

briefje als dank voor de kaas die we in een zak met een briefje aan zijn achterdeur hadden gehangen. Hij had een briefje gemaakt met Google Translate, vervolgens uitgeprint en met de post verstuurd. Ik zie hem in gedachten zitten, in vuur en vlam, 94 jaar!

Via het gastenboek lazen we dat er weer veel gewandeld is en dat er diverse wandeltochten zijn vastgelegd in het gastenboek. Ook zijn er gasten creatief bezig geweest. Er werden voorbereidingen getroffen voor een tentoonstelling in Nederland en om die reden stond ons bovenveld vol met witte geknoopte dieren.

Tijdens wandelingen de afgelopen jaren was er telkens een vogel die mijn aandacht trok. Een swingend, als in een glijvlucht, dartelend geluid. Ik vroeg me telkens af welke vogel mij zo vrolijk maakte. Via een vogelgeluiden-app kwam ik er achter dat het de veldleeuwerik was die mijn hart had gestolen.

Tot slot nog een paar grappige foto's van onze gasten!

Ken jij mantelzorgers of andere mensen die echt een weekje rust nodig hebben? kijk dan naar de speciale Nieuwsbrief op de site www.AccompanyMedia/normandie onder het kopje 'Speciale Nieuwsbrief'.

De foto's zijn gemaakt door o.a. Hans en Annemiek Snel, Jolanda Meulendijks, Sieb en Henriette van Breden, Pim v.d. Berg en Anda Poortman.